

по дъниште то нагорѣ, отива по клонети, вѣйки ти и младочки ти и земе да налива пѣпки ти, които са сѣдѣли заспали цѣла зима. Пѣпки ти се надунатъ и омекнатъ; луспицити имъ се растворетъ и подъ тѣхъ се развиетъ зелени листца и бѣльчървенъ цвѣтъ. Кога прѣцвѣти цвѣтътъ, на мѣсто то му се покажатъ малки, зеленикави ябълчици, които наричани *завръзъ*. Прѣзъ лѣто то ябълкити нарастноватъ, пожълтѣватъ, почървенѣватъ, и на есенъ, всичката ябълка увисне отъ узрѣлъ и сладкъ плодъ. Кога почървѣятъ сѣмкити на ябълката, показова, че ябълкити са узрѣли, и зиматъ да капетъ по земята; тогава ги обиратъ или ги отрѣсоватъ. Есенъ листа та пакъ зематъ да пожълтѣватъ и да капетъ, а прѣзъ зимата остановатъ на ябълката само едни нови *пѣпки*, за другата година. Така живѣе дрѣво то доста години.

ЧАСТИ НА ЯБЪЛКАТА.

Нашата ябълка, ако и да не говори, да не усѣшта и да се не движи, нѣ расте, храни се, дава плодъ, а послѣ оста рѣва, исъхнова и умира. Ябълката, каквото и животни ти, има различни орѣдина: *корень, дъниште, кора, листа, цвѣтъ* и *плодъ*, та за това неа, каквото и всякоуе друго растение, може да наречемъ *орѣдина*, (зашто не можемъ да наречемъ каменьтъ орѣденъ?).

Кореньтъ на ябълката расте, каквото и дъниште то, и се дѣли и той на клоние; само че кореньтъ не расте нагорѣ, а надолу, съ долни крайчета на младичкити си коренчета. Тия млади крайчета на кореньтъ, които наричани *жилки*, се задѣлбаватъ въ земята, и смучатъ отъ неа хранителна влага, като съ стотини устца. Окастрѣте тия тънки крайчета и ште видете, че дрѣво то ште исъхне, заштото не ште може да се храни, ако и да му остане цѣлъ кореньтъ. Ето зашто, кога прѣсаждатъ дрѣво гледатъ да не поврѣдетъ тия млади коренчета.

Дъниште. Ако прѣрѣжемъ дъниште то на дрѣво то, ште видимъ, че всичкото състои отъ много колелати пластове, които идатъ отъ срѣдцето на дрѣво то какъ кората. Колкото колела има въ дъништето, толкова годишно је и дрѣво то; крайното колело је до кората; то је най-младо и най-меко.